

bør have Kendskab til, hvorledes Kedlen skal passes, men det bør ogsaa være saa opvakt en Mand, at han ved, hvilket Anvar der medfølger, naar han ikke passer Kedlen. Det bør, saa vidt muligt, være intelligente Folk, som have med den Slags Arbejde at gøre. Det forekommer mig altsaa, at der er gode Grunde til at lade denne Sag gaa i Udvalg, overveje den alvorlig og ikke skyde den ud, saaledes som det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme), mente. Vel har man set her, at en gammel Lov af 1875 hurtigt er kommen til en Slags Revision, fordi Statskassen var ved at gaa glip af nogle Tusind Kroner, men jeg tror ikke, at vi komme ind paa Spørgsmaalet foreløbig, hvis vi ikke gribe Væjsigheden, medens den er her nu. Men er det Meningen, at man overhovedet vil gøre noget, saa vil jeg anbefale Tinget her da at beslutte, at Sagen skal gaa i Udvalg, og at Udvalget, nu vi har Sagen om Tilfyn med Dampkedler oppe, da ogsaa tager dette Spørgsmaal under alvorlig Overvejelse og se, om vi kunne komme paa det rene med, hvad der virkelig er Skyld i, at Kedelpasserne ere sløve og ligegyldige, om det er Ukendskab, eller hvad det nu kan være. Jeg vil derfor meget anbefale, at denne Sag kommer i Udvalg.

Justitsministeren (Melleman):

Jeg vil dog bemærke, skønt det egentlig ikke betyder noget videre, at det ikke var mig, der brugte det Udtryk, at Kedelpasserne vare sløve og ligegyldige. Jeg brugte blot det Udtryk, at det var Mangel paa Paapasjelighed, der var den hyppigste Anledning dertil, men jeg kan meget godt ogsaa vedkende mig de andre Udtryk, skønt jeg ikke brugte dem. Jeg mener, at der til Forklaring af, at en vis Sløvhed ofte indtræder, ikke behøves andet end den paa den menneskelige Natur grundede Erfaringsætning, at naar man Dag ud og Dag ind beskæftiger sig med et i og for sig farligt Hverv, sløves efterhaanden Opmærksomheden. Den, der daglig omgaaes farlige Ting, kan naturligvis omgaaes med dem i mange Maaned, uden at der virkelig passerer noget; men han ledes tit efterhaanden at slappes noget i Henseende til Opmærksomheden over for Ulykker. Jeg fastholder, hvad jeg sagde før, at jeg ikke tror, at det er Mangel paa Kendskab til, hvorledes man skal bære sig ad med at passe Maskinerne, altsaa ikke Mangel paa saadanne Egenstaber, hvis Tilstedeværelse kan konstateres ved Eksamination, som er Aarsag til Ulykkerne. Jeg skal indstyre den Bemærkning, at det Ulykkestilsælde, som vel spiller den største Rolle i denne Diskussion,

nemlig Ulykkestilsældet i Helsingørsgade, ikke, saavidt mig bekendt, skyldes den Omstændighed, at Folkene ikke vidste, hvorledes de skulde bære sig ad med at passe Kedlerne, thi dertil vare de vistnok alt for erfarne Folk. Det, som efter min Mening er det vanskeligste, er at finde paa en virkelig praktisk Maade, hvorpaa man kan beskytte sig imod Efterladenhed og maasse ogsaa andre Fejl hos dem, der skulle passe Kedlerne, og det er virkelig ikke saa let. Hvorvidt Tinget vil lade Sagen gaa i Udvalg, skal jeg aldeles ikke udtale mig om, men kun sige, at hvis der bliver nedsat Udvalg, skal jeg naturligvis være rede til at forhandle med Udvalget og se at skaffe de Oplysninger frem, særlig fra sagkyndige, navnlig Fabrikinspektørerne, som Udvalget maatte ønske.

Bluhme: Jeg skal kun ganske kort bemærke, at Grunden, hvorfor jeg ikke ønskede den Sag, der vedrører Kedelpasserne, indbraget under dette Forslag, er, at jeg principielt ønsker hele Lovforslaget forkastet, ikke alene fordi det er en Uretfærdighed mod de Anlæg, der holde flere Kedler, men ogsaa, fordi det er ubilligt, at de større Kedler skulle betale mere, eftersom Uvejigheden er den samme, og fordi det ofte netop er de mindre Kedler, der drive de mest værdifulde, stærkest monopoliserede Anlæg. Derfor ønsker jeg altsaa ikke dette Spørgsmaal optaget her under. Men for saa vidt Loven bliver fremmet, hvad jeg formoder den bliver, slutter jeg mig fuldt ud til de ærede Medlemmer, som have ment at maatte tage Spørgsmaalet om Kedelpasserne op, og jeg har heller ikke forstaaet den højtærede Justitsminister, som om han var ubillig dertil. Jeg kan ønske det saa meget mere, som der ikke er Spørgsmaal om, at ikke alene er Personer og Ejendom udsat for Fare ved flette Kedelpassere, men de fleste Gjere af Lokomobiler, Dampmaskiner og mindre Mejerier paa Landet staa sig ligefrem ved at blive tvungne til at tage mere kyndige Folk, fordi Maskinerne lide altså meget ved en daglig slet Pasning af Folk, der ikke forstaa sig paa det. Jeg mener ikke, at man skal gaa til en teoretisk Undervisning eller Prøve, men de Folk, man sætter til at passe Maskinerne, skulle have en lille Smule Erfaring og praktisk Uddannelse, derved tror jeg ligefrem, at man vil spare Bønge, idet man bevarer Maskinernes Værdi.

Da ingen yderligere begærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.